

Arrest

nr. 110 090 van 19 september 2013
in de zaak X / II

In zake:

Gekozen woonplaats:

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat en, beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, en, die verklaren van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard op 2 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 december 2009 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 2 juli 2010 is de aanvraag ontvankelijk verklaard en zijn de verzoekende partijen in het bezit gesteld van een immatriculatieattest.

Op 29 maart 2013 geeft de arts-adviseur zijn advies betreffende de aangehaalde medische aandoeningen voor mevrouw M.F.

Op 2 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, aan eerste verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 mei 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23/12/2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

M., F. Z. (R.R.: ...) geboren te Oran op (...)1978

B., T. geboren te Dinant op (...)2009

B., A. geboren te Elsene op (...)2013

B., M. geboren te Elsene op (...)2013

Adres: (...)

Nationaliteit: Algerije

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02/07/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor M., F. Z.. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op dd. 29/03/2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "Uit bovenvermelde gegevens concludeer ik dat een terugkeer naar het land van herkomst, bekeken vanuit louter medisch perspectief, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen. De in deze medische attesten beschreven aandoening kan niet beschouwd worden als direct levensbedreigend. Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

(EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, Nv. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen.

Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of tweede verzoekende partij over de rechtens vereiste hoedanigheid beschikt bij het indienen van haar beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet, die stelt dat: *“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”* Betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden. *In casu* betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 2 april 2013 die eerste verzoekende partij en hun kinderen betreft. Betreffende beslissing heeft met andere woorden geen uitstaans met de tweede verzoekende partij die voorliggende vordering mede heeft ingediend. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft tweede verzoekende partij, handelend in eigen naam, niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). Het begrip ‘hoedanigheid’ of ‘procesbevoegdheid’ is *“het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen”* (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137).

De tweede verzoekende partij heeft *in casu* niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissing een vordering tot nietigverklaring in te dienen nu de beslissing niet tegen haar gericht is. In de mate dat het beroep wordt ingesteld door tweede verzoekende partij en zij optreedt in eigen naam is het derhalve onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het eerste en enige middel voert de verzoekende partij een gebrek aan materiële en formele motivering aan in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de schending aan van de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name van de zorgvuldigheid en van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet de verzoekende partij onder meer het volgende uiteen:

“1.

Dat de verwerende partij de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat de aanvraag 9ter Vreemdelingenwet duidelijk verwees naar de medische problemen die zowel meneer als mevrouw kenden en op grond van deze gezondheidsproblemen de aanvraag 9ter werd ingediend.

Dat ook medische certificaten op naam van beiden werden toegevoegd.

Dat evenwel verwerende partij heeft nagelaten te motiveren omtrent de gezondheidsproblemen die werden aangehaald voor meneer.

Dat niet werd gemotiveerd om welke redenen de gezondheidsproblemen die meneer kende en opgenomen werden in het medisch certificaat, niet in aanmerking werden genomen.

2.

Dat de verwerende partij ook de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden aangezien ook een aanvraag 9ter Vreemdelingenwet hangende was voor de zoon T..

Dat hieromtrent diverse medische certificaten werden overgemaakt aan verwerende partij.

Dat verzoekende partijen verwijzen naar volgende medische certificaten:

- van dokter C. van 19.12.2012, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 17.01.2013;

- van dokter C. van 17.09.2012, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 25.04.2013;
- van dokter C. van 08.06.2012, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 27.06.2012;
- van dokter C. van 30.03.2012, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 25.04.2012;
- van dokter C. van 26.01.2012, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 20.02.2012;
- van dokter C. van 18.01.2011, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 30.11.2011;
- van dokter C. van 14.09.2011, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 23.09.2011;
- van dokter C. van 24.06.2011, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 30.06.2011;
- van dokter J. van 8.12.2010, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 27.12.2010;
- van dokter L., overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 22.11.2010;
- van dokter L. van 26.03.2010, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 12.05.2010.

Dat deze medische certificaten niet worden vernoemd in het advies van de arts-adviseur, noch in de bestreden beslissing.

Dat noch in het advies, noch in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom deze medische certificaten niet in aanmerking zouden genomen kunnen worden."

4.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

De bestreden beslissing betreft de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 december 2009, die op 15 juni 2010 ontvankelijk is verklaard. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag is ingediend door de heer B.M, mevrouw M.F. en hun minderjarig kind B.T. en herhaaldelijk is aangevuld met actuele medische stukken die de heer B.M, mevrouw M.F. en het kind B.T. betroffen. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij in de nota met opmerkingen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de medische elementen aangehaald voor mevrouw B.F, die beoordeeld zijn door de arts-adviseur in zijn advies van 29 maart 2013.

Waar verzoekende partij meent dat de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht is geschonden omdat in de bestreden beslissing de medische elementen aangehaald voor de heer B.M. niet zijn gemotiveerd, laat staan beoordeeld, is de grief niet dienstig. Herhaald wordt dat de bestreden beslissing geen betrekking op de heer B.M. heeft. Verwerende partij merkt in dit verband in de nota met opmerkingen op dat ten aanzien van de heer B.M. een aparte beslissing is genomen op 2 april 2013 houdende de ongegrondheid van zijn aanvraag van 23 december 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In deze beslissing zijn aldus de medische elementen aangehaald door de heer B.M. beoordeeld.

Waar verzoekende partij meent dat de motiveringsplicht is geschonden nu met betrekking tot haar zoon T. diverse medische certificaten zijn overgemaakt die niet zijn vernoemd in het advies van de arts-adviseur, noch in de bestreden beslissing en dat noch in het advies noch in de beslissing wordt gemotiveerd waarom deze medische elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen, kan de verzoekende partij worden gevolgd. De bestreden beslissing betreft een ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 december 2009, die ook genomen is ten aanzien van haar zoon B.T. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van 23 december 2009 is ingediend mede voor de zoon B.T. en dat er medische elementen zijn aangehaald die haar zoon B.T. betreffen. De bestreden beslissing noch het advies van de arts-adviseur bevat een beoordeling, laat staan een motivering betreffende deze medische elementen. Waar verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat voor de medische elementen aangehaald voor haar zoon een aparte beslissing zal volgen, kan zij niet wordt gevolgd aangezien de ongegrondverklaring van de aanvraag eveneens uitdrukkelijk is genomen ten aanzien van het kind B.T, nu zijn naam is vermeld in de aanhef van de bestreden beslissing waarbij de aanvraag van 23 december 2009 ongegrond is verklaard.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat toe te concluderen dat de formele motiveringsplicht werd geschonden.

Aangezien dit onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard op 2 april 2013, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN